

Siedmy zmysel

Marek Kolcun

„Už som si myslel, že ste umreli.“

Herb otočil hlavou a nepatrne pootvoril oči. Ležal v akejsi kovom páchnucej miestnosti. Do očí mu svietila pradávna neónka a jej bzukot ho okamžite začal štvat'. Pokúsil sa zapriet' rukami o pohovku, na ktorej ležal, a v momente mu pravou rukou prebleskla pulzujúca bolesť.

„Opatrne, len tak-tak som vám zašil stehy,“ ozval sa hlas znova.“

Blízko pohovky stál muž. Strapaté čierne vlasy mu plynule prechádzali do súvislého strniska, jedno i druhé by už potrebovalo zastrihnúť. Napriek zanedbanému vzhľadu však pôsobil uhladene. Len čo uvidel, že sa Herb hýbe, presunul sa k stolu plnému blikajúcich monitorov. Vyrovnaný ako atlét, ladnou chôdzou prechádzal takmer nečujne. Tmavohnedý plášť mal prevesený na kancelárskej stoličke a i keď Herb ešte nedokázal celkom zaostriť, všimol si na ňom veľký tmavý fľak, zaiste od jeho krvi.

„Kde som... to?“ spýtal sa Herb opatrne. Prevážil sa na nezranenú ruku a s ťažkosťami posadil.

„Ste mimo dosah,“ odvetil muž. Svojmu host'ovi nevenoval jediný pohľad, sústredil sa na monitor.

Herb sa rozhladol. Usúdil, že je v kanceláriách nejakých strojární; za špinavým oknom zbadal železné traverzy, na ktorých viseli žlté posuvné žeriavy. Napadlo ho, že je niekde na okraji mesta, ale rozhodol sa vo svojej domnienke utvrdiť:

„IS, kde som?“ zabručal. Jeho hlas sa však od kovových stien odrážal až príliš hlasno.

„Ani to neskúšajte,“ odvetil muž pokojne. „Ste vypnutý.“

„Ako to?“ preblesklo Herbovi hlavou. „IS implantát predsa nie je možné vypnúť bez manuálneho zásahu!“

Okamžite si chcel rukou skontrolovať zátýlok, no keď si všimol oviazané zápästie, ustal v pohybe a v momente sa rozepamätal na udalosti pred pár hodín.

Potom, čo dcéru vyprevadil do školy, ponáhlal sa k autu. Práca v SenseTechu ho stála drvivú väčšinu voľného času, a preto keď sa dozvedel, že kvôli zvýšeniu kapacít budú otvárať novú pobočku, neváhal ani chvíľu a prihlásil sa ako kandidát na jej riaditeľa. Nešlo mu ani tak o zvýšenie platu, ale o čas, ktorý by mohol venovať svojej princeznej. Aspoň v myšlienkach si predstavoval, že všetku prácu hodí na plecía asistentom a sekretárkam a sám bude chodiť s malou Annie na všetky miesta, ktoré jej poslednú dobu iba sľuboval. Dnes mu správna rada oznámi rozhodnutie.

Uchopením madla odomkol auto a kým sa usadil, motor začal bzučať.

„*Vitajte, Herb.*“

„IS, nastav trasu do práce,“ zavelil monotónne. V pravom rohu zrazu zbadal mriežkovanú mapu preťatú žltou čiarou a výstražný znak pasažiera. V aute sa ozval strojený hlas:

„*Zapnite si bezpečnostný pás.*“

Ťažko si vzdychol a načiahol sa pre náhradnú kovovú koncovku bezpečnostného pásu. Strčil ju na svoje miesto a ikonka pasažiera mu zmizla z dohľadu. Potešil sa vlastnej vynaliezavosti – pás ho na bruchu začínal tlačiť a autá beztak riadia bezpečne už niekoľko rokov – prečo by sa mal obmedzovať?

Keď sa vozidlo poďakovalo a zaradilo do cestnej premávky, rozhodol sa len tak, pre svoje vlastné uspokojenie,

vyhľadať poslednú registrovanú nehodu v Detroité spôsobenú cestným vozidlom.

„IS, kedy sa stala posledná smrteľná nehoda v aute?“
spýtal sa akoby sám pre seba.

„Čakajte, vyhľadávam,“ odvetil hlas vozidla. Spozna okienka zobrazujúceho aktuálnu vonkajšiu teplotu vyskočil priesvitný prehliadač s postupne nájdenými výsledkami. Nevidel vďaka nemu dobre na cestu, tá ho teraz aj tak nezaujímala. Očami skákal z riadka na riadok a nakoniec s nebadaným úsmevom zaostril na štvrtý záznam.

„Ôsmeho júla 2058... starý vrak, poškodený senzor... nezaregistroval dôchodcu vykladajúceho zo svojho auta nákup. Páni, desať rokov,“ pomyslel si Herb a zažmúrením vypol prehliadač s výsledkami. Cítil veľké zadosťučinenie, že aj vďaka nemu sa podarilo vyvinúť softvér, vďaka ktorému jazdia všetky autá bez-

BEM! Čosi veľké a hnedé narazilo na čelné sklo, skotúľalo sa po streche a zadunelo na zemi za ním. Auto v momente zastalo a nepripútaný Herb prerazil pravou rukou notifikačný panel. Ostrý črep mu prerezal rukáv čerstvo vypranej košeľe. Zaboril sa do mäsa a precestoval medzi šľachami a cievmi ešte asi tri centimetre, kým zastal.

„Mali ste nehodu.“

Muž vykrikoval od bolesti. Zvalil sa späť do sedačky a vytiahol ruku z prázdneho rámčeka. Zo zápästia sa mu valila krv a srdce mu búšilo ako bláznivé, takže fakt, že má škaredo oškretú aj hlavu, si ani nevšimol. Keď sa zorientoval, pokúsil sa otvoriť dvere. Keď sa však chopil rukoväte, dvere rázne otvorila postava v tmavohnedom plášti.

„POSUŇ SA!“

„Č-čo? Kto st-“ Herb nestihol ani len dokončiť otázku. Cudzincova päšť mu pristála na tvári a úder ho vyvalil na

sedačku spolujazdca.

„*Zistené zranenie vodiča, kontaktujem záchrannú službu,*“ oznámilo vozidlo a Herbovi sa v zornom poli zjavili hodinky s predpokladaným časom príchodu sanitky.

„O chvíľu prídu... NO TAK HÝB SA!“ vrieskal muž a nohou sa snažil vytrepať dezorientovaného Herba z miesta vodiča. Keď sa Herb posunul (skôr kvôli tomu, aby doňho útočník prestal kopat', než kvôli tomu, aby ho pustil), muž sa krátko zamračil na zaflákanú sedačku od krvi a rýchlo sa usadil. Jednou rukou zhrnul svoj pretŕčajúci plášť, druhú priložil k verifikačnému panelu a keď zavrel dvere, auto sa pohlo a milým hlasom opäť zahlásilo: „*Vitajte, Herb.*“

Herb na okamih stuhol.

„Ako je to mož-“

„-ukáž!“ zvolal cudzinec a začal sa k nemu naťahovať.

On sa v šoku pokúšal kryť si tvár, no muž mu zdrapil ranenú ruku a pozorne ju preskúmal.

„To nie je možné, ty si fakt génius,“ poznamenal uštipačne. „To sa môže stať len tebe, LCD panelom si vyoperovať verifikačný čip z ruky.“ Pohl'adom prehľadal črepiny na prístrojovej doske, až narazil na malinkú, ampulke podobnú súčiastku. V okamihu ju schmatol, stiahol trocha okienko a vyšmaril na ulicu.

„*Prajem pekný deň,*“ pozdravilo auto zdvorilo a ďalej šlo akoby nič.

„Zbláznili ste sa?“ zvolal Herb, „Takto ma nenájdu!“ V momente, keď dokončil druhú vetu, zmeravel. Muž sa len zlovestne usmial a vyslovil „*IS, zamkni*“ skôr, než sa Herb pokúsil vyskočiť za jazdy.

„Čo odo mňa chcete?!“ začal Herb jačať. „Ha?! Ja predsa-“

Nečakaná ľavačka ho v momente utíšila. Pred očami sa mu zahmlilo, zvuk sa náhle stlmil a myšlienky vytratili do prázdna.

Herb sa prestal dívať na ošetronú ruku.

„Čo odo mňa chcete?“

„Viete, pán Arwick, vaša technológia nie je nepriestrelná,“ začal svoje muž a prvý raz chlapovi sediacom na gauči pozrel do očí. Herb cítil, ako mu v rane pulzuje krv a začínajú sa mu triasť ruky. Muž sa seabedome usmial a pomaly vykročil k nemu.

„Mysleli ste si, že ak spárujete zariadenie na základe genetického odtlačku jeho nositeľa, tak bude nemožné ho zvonka nabúrať. Poviem vám, myslel som si to i ja, ale keďže žijeme v krajine, v akej žijeme, nevedel som sa zmieriť s myšlienkou, že si vláda nenechá nejaké zadné dvierka. Vždy si ich nechávala a systém Inner Sense je vynález s priveľkým potenciálom na to, aby ho využívali iba technologické korporácie a reklamné spoločnosti.“

„Ale veď identifikačný kód z genómu je jedinečný!“ nedal sa Herb. Nechcelo sa mu veriť, že počas vývoja zabezpečenia urobili chybu.

„Nie vždy, pán Arwick,“ usmial sa muž. „Kedy sa odoberá vzorka pre vytvorenie genetického odtlačku? V emb-“

„-rionálnom štádiu,“ dokončil technik.

„Správne. Počas tejto fázy vývoja jedinca sú však niektoré segmenty DNA rovnaké pre všetkých ľuďí na svete a k ich diferenciacii na základe jedinečnej mutácie dochádza až neskôr. Systém, ktorý počas generovania kódu pracuje s istou formou neurčitosti, práve jeden špecifický segment prehliada.“

Že neuhádnete, ktorý? Prásk! Diera v kóde na totožnom mieste, kľúčová dierka do mysli všetkých užívateľov IS technológie!“

Herb ani nedýchal. Kašľal na fakt, že mu začalo desne trešťať v hlave a zápästie ho po usadení takmer paralyzujúco rozbolelo. Odhalenie tejto nenapraviteľnej bezpečnostnej diery bude mnohých ľudí stáť miesto a život. IS sa za tie roky rozšírila do všetkých sfér spoločenského života a vďaka cenovej dostupnosti ho využíva takmer 80% populácie štátov. Verejný sektor, súkromný, zdravotníctvo, služby, armáda; všade, kde sa používali neohrabané počítače a tablety, nasadili IS a okamžite prevalcovali všetku konkurenciu.

„Prečo mi to ale hovoríte?“

„Pretože svet sa o tom musí dozvedieť, aj napriek možným obetiam. Blacknet, i keď o sebe vehementne hlása, že je jediným nezávislým médiom na svete, je beztak monitorovaný, takže najistejšia cesta viedla priamo cez zdroj. Cez vás.“

„Sektor B narušený, začínam zálohovanie diskov,“ ohlásil sa počítač a neónka osvetľujúca kanceláriu zožltla. Muž so sebou v jednom okamihu trhol a v druhom už sledoval zábery z bezpečnostných kamier.

„Ako nás našli?!“

Útočné jednotky sa rýchlo presúvali naprieč výrobnou halou. S pripravenými zbraňami sledovali za pochodu každý kút a spomalili jedine vtedy, keď sa im do zorného poľa dostali stroje výrobné linky.

Muža sa zmocňovala panika. Zúrivo búšil do klávesnice, snažil sa urýchliť zálohovací proces.

Herb si ho nevšimol. Prezrel si zápästia. V pravom mu už čip chýbal, ale malinkú jazvičku na ľavom zápästí schovanom pod remienkom hodínok muž prehliadol. Mať prístup k najnovším technológiám mu pripadalo vždy úžasné,

ale po prvý krát v živote ho zaliali pochybnosti.

„Dostanete e-mail,“ prehodil muž spoza klávesnice.

„Čože?“

„Na vaše blacknetové konto. V poznámkach, ktoré vám kopírujem do NOTEsu, nájdete reťazec, ktorý použijete ako šifrovací kľúč. Jasné?“

„Ja-jasné,“ odvetil Herb. Snažil sa spracovať každú informáciu, ale dupot ťažkých topánok po kovových schodoch mu v tom úspešne bránil.

„Nič som vám nepovedal, nič som sa od vás nedozvedel. Keby niečo, nestihol som,“ radil muž.

„Záloha ukončená,“ ozval sa počítač tónom, ako keby sa nič nedialo.

„To by bolo. Teraz sa postarať o týchto,“ zamrmal muž polohlasne. Herb sa ho už chystal spýtať, čo má v pláne, keď chabé dvere prerazil ťažkoodenec.

„VŠETCI NA ZEM!“

Herb so sebou na podlahu len tak hodil, muž sa však ani nepohol.

„Hluchý si?“ zreval člen jednotky a rozbehol sa k nemu.

Muž iba žmurkol, odvetil: „Radšej hluchý ako slepý,“ a v momente vyrazil policajtovi zbraň z ruky.

Policajt stratil rovnováhu a v celej svojej rýchlosti narazil do náprotivnej steny.

„Čo je?“ zvolal parták stojaci za ním celkom mimovoľne.

„Tma,“ uškrnul sa muž a druhý policajt takisto v momente ustrnul.

„Čo si to?! Ako?!“ zreval s šokovaným výrazom čerstvo slepého.

Muž k nemu len zboku priskočil a dobre mierenou ranou pažbou ho poslal za svojím partákom.

Herb zodvihol hlavu zo zeme. Chlap schmatol svoj zakrvavený plášť, uštedril jeden výstrel do počítačovej krabičky na stole a prekročil aj ostatných dvoch členov zásahovej jednotky.

Vo dverách sa ešte zastavil a prv, než Herbovi pohľad celkom zastrel obrázok s logom hnutia *Slobodná myseľ*, mu venoval ustaraný pohľad.